

ת"פ 44079/05/15 - מדינת ישראל נגד פ' ב' ח' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

08 ספטמבר 2019

ת"פ 44079-05-15 מדינת ישראל נ' ב' ח'
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח
נגד
פ' ב' ח' - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד יאיר לחן - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי התקיימה אזכרה לזכרה של הסבתא במשפחת ב' ח', בבית העלמין ב-----, בהשתתפות בני משפחה ובהם, הנאשם, אחיו ואחיותיו. כמו כן נטען, כי ב' ג', י' י' ור' א' הינן אחיותיו של הנאשם; א' י', ת' י' וח' י' הינן בנותיה של ב'; וכי י' א' הינה בתה של ר' א', ילידת 1997 שהייתה קטינה כבת 17 בעת האירוע.
2. וכך, על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.05.2015 בסמוך לשעה 08:30, בבית העלמין, עקב ויכוח שנתגלע ביניהם בעקבות סכסוך קודם, דחפה ב' את הנאשם, ובתגובה לכך, תקף הנאשם את ב' בכך שדחף אותה לעבר קבר בבית העלמין, וכתוצאה מכך, קיבלה ב' מכה בראשה מאבן שהייתה מונחת על הקבר.
3. בהמשך לכך, משהגיעו בנותיה של ב' א' ות' על מנת לסייע לב' לקום, תקף הנאשם את ת' בכך שהיכה אותה במכת אגרוף בצלעותיה בצד ימין. כתוצאה מכך, ולאור המהומה ששררה במקום, ת' נדחפה לעבר קבר בבית העלמין ונחבלה בצלעותיה בצד ימין ונגרמה לה חבלה של ממש בדמות שריטה.
4. מיד ובסמוך, הנאשם היכה את א' במכת אגרוף בעינה השמאלית וכתוצאה ממעשיו נגרמה לא' חבלה של ממש בדמות נפיחות מתחת לעינה השמאלית. עוד ובנוסף לכך, כתוצאה מתקיפתו של הנאשם א' נפלה לאחור לעבר קבר שהיה במקום, וראשה נחבט בפינת הקבר. כתוצאה מכך, א' נפצעה בראשה ונגרם לה פצע מדמם בראשה שנתפר ונחבש בחדר ניתוח בבית החולים.
5. עוד ובהמשך למתואר לעיל, תקף הנאשם את י' בכך שבעט בה בירכה השמאלית, וכתוצאה מכך נגרמה לה חבלה של ממש בדמות סימן כחול בירך רגלה השמאלית.
6. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **פציעה**, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין ו**תקיפה הגורמת**

חבלה ממש (2 עבירות), לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

7. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, תוך שהוצהר כי כל צד יוכל לטעון לעונש כראות עיניו, אולם לבקשת הסנגור, הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
8. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להשית עליו ענישה בדמות מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות וצו מבחן למשך שנה. בגוף התסקירים מפורטים קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם ויחסו לעבירות. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
9. למען שלמות התמונה יצוין, כי הסדר הטיעון גובש בין הצדדים לאחר שהנאשם חזר בו מכפירתו ולאחר שבית המשפט הספיק לשמוע את מרבית הראיות בתיק.
10. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 19.08.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. בא כוח המאשימה תיאר את מעשיו של הנאשם, עמד על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ועתר לקבוע מתחם ענישה הנע בין 14 ל- 24 חודשים מאסר. בהמשך, הלה הפנה לתסקירי שירות המבחן ולכך שהנאשם אינו מבטא לקיחת אחריות מלאה למעשיו וממזער מחומרתם ולכך שחרף הערכת השירות מנזקקות לטיפול אינטנסיבי הרי שההליך הטיפולי שהנאשם החל את השתתפותו בו נמצא אך בראשיתו. בסופו של דבר, בא כוח המאשימה ביקש לדחות את המלצתו של שירות המבחן, ולהשית על הנאשם ענישה ברף הבינוני- גבוה של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות.
12. כראיות לעונש מטעם ההגנה הוצגו בפני המסמכים הבאים: תעודה רפאית ממנה עולה כי ביוני 2018 הנאשם ספג חבלה בפלג גופו העליון וכי בדצמבר 2018 הלה דיווח על הטבה מסוימת בטווחי תנועת הכתף ועל כאבים באצבע (נ/1) (כמו כן נטען כי הנאשם סובל מסכרת החל משנת 2000); מסמך שנרשם על ידי הקרימינולוגית מטעם הסנגוריה הציבורית, הגב' אתי רחמים, ממנו עולה כי במפגש שערכה הגב' רחמים עם הנאשם ביום 26.06.2019, הנאשם שיתף אותה בקורותיו ובכלל זה במותה של בתו שהתמודדה עם שיתוק מוחין במשך 28 שנים, עד למותה לפני 11 שנים; במשבר שחוה הנאשם עקב מות אמו לפני כ- 4 שנים; במאסר בפועל בן שבעת החודשים שנגזר עליו במהלך שנים אלו בגין עבירות רכוש; ובכך שהנאשם שוחרר ממאסרו האחרון במאי 2018. עוד עולה מהמסמך, כי להתרשמותה של הגב' רחמים, מות הבת הותיר חלל בבית והיווה כר פורה ללחצים ומורכבות במערכת היחסים בין הנאשם לרעייתו (שבעקבותיה הלה ביצע כלפי רעייתו עבירת אלמ"ב שבגינה ריצה תקופת מאסר). עוד להתרשמותה של הקרימינולוגית, מאסרו האחרון של הנאשם היווה נקודת שינוי במחשבתו ובגישתו של הנאשם, תוך שהלה קיבל החלטה מושכלת לערוך שינוי באורחות חייו ולקיחת אחריות על חלקיו התוקפניים. להתרשמותה של הגב' רחמים, ניכר כי הנאשם נוקט בלקיחת אחריות התנהגותית ראויה להערכה, ומתנהל כמי "שעלה על דרך" חיובית ובכלל זה השתלב בשוק העבודה והתעסוקה, משתתף מזה כארבעה חודשים בטיפול קבוצתי במסגרת שירות המבחן, תוך שלדבריו הוא נתרם

מהקבוצה ואף סיפק דוגמאות לשינוי החיובי שחל בתגובותיו במצבי דחק וקונפליקט. בסיכומי של דבר, הגב' רחמים ציינה כי היא רואה חשיבות רבה להמשך הרצף השיקומי, התעסוקתי והטיפולי של הנאשם, שכן לדבריה, יש באלה תועלת וערך אישי, משפחתי, וחברתי ארוך טווח עבורו (נ/2). כמו כן הוגשו מטעם ההגנה פרוטוקולים מהליך המ"ת מהם עולה כי הנאשם היה נתון מאחורי סורג וברח בגין תיק זה במשך חודשיים וארבעה ימים (נ/3).

13. לגופם של דברים, בא כוח הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע במקרה הנדון בין מספר חודשים מאסר (שניתן לרצותם בעבודות שירות) לבין 12 חודשים מאסר, ועתר לחרוג לקולא מהמתחם בשל שיקולי שיקום. כמו כן, הלה הפנה, בין היתר, לשינוי החיובי שחל בעמדותיו של הנאשם, לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ולהירתמותו להליך טיפולי, לתקופת מעצרו מאחורי סורג וברח, למצבו הבריאותי ולגילו המבוגר. לאור כל אלה, עתר הסנגור להסתפק בהשתתפות עונש מאסר כמניין ימי מעצרו.

14. הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, פירט אודות ההליך הטיפולי אותו הוא עובר במסגרת שירות המבחן; השתלבותו בשוק העבודה; מסר כי הוא שיקם את מערכת יחסיו עם אחיותיו; חש כמי שעלה על "דרך חדשה"; וביקש מבית המשפט להתחשב בו ולהקל בעונשו.

דיון והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. בעצם ביצוע העבירות המיוחסות לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם (ר' לעניין זה: ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' דניס ברזינסקי, (22.03.2010)).

18. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה על ידי הנאשם, עת בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם ביצע ארבע עבירות אלימות שונות ובהן, דחיפתה של ב'; הטחת אגרוף לצלעותיה של ת'; הטחת אגרוף לעבר עינה של א' (מה שגרם לנפילתה אל עבר פינת הקבר ופציעתה); ובעיטה בירכה של י' - תוך שנזקפת לחובתו העובדה כי התנהגותו הופנתה כלפי לא אחרות מאשר אחיותיו ואחייניותיו.

19. כידוע, עבירות התקיפה והפציעה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין

דחיפה כדין מהלומת אגרופ. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריהן של העבירות שבהן הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף חומרה שאינו נמוך כלל ועיקר.

20. בהקשר זה, נתתי דעתי בראש וראשונה, לנזק שנגרם למתלוננות. לדידי, החבלות שנגרמו לא' כתוצאה ממכת האגרופ שהטיח הנאשם לעבר עינה בדמות נפחות מתחת לעינה כמו גם פציעתה והחבלה שנגרמה לה בדמות פצע מדמם שנתפר ונחבש בחדר הניתוח בבית החולים עת ראשה נחבט בפינת קבר כתוצאה מתקיפתו של הנאשם; כמו גם החבלה שנגרמה לת' בדמות שריטה בצלעותיה כתוצאה ממכת האגרופ שהכה אותה הנאשם בצלעותיה בצד ימין; והחבלות בדמות סימן כחול בירך שנגרמו לי' כתוצאה מכך שהנאשם בעט בה בירכה - אינן חבלות של מה בכך, ההפך הוא הנכון.

21. בהמשך לאמור, אף נתתי דעתי לנזק הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם, כאשר ברי כי מכות אגרופ המכוונות לצלעות ולעיניים כמו גם דחיפה לעבר קבר ובעיטה בירך עלולות לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

22. בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך שלמעשיו של הנאשם לא קדמה כל התגרות מצדה של מי מהמתלוננות, כך שהלה בחר לנקוט כלפיהן באלימות בצורה גחמנית וללא כל סיבה נראית לעין. לצד אלו, הבאתי בחשבון כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו נעשו מתוך התפרצות זעם ספונטנית, בשעה שהוא היה נתון תחת מצב נפשי קשה וכי המדובר באירוע "מתגלגל" שמשכו קצר. אם כי אין ליתן לנסיבה אחרונה זו משקל מופרז, שכן לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני משפחה בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.

23. ויוער, כי הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם, לפיה הייתה זו ב' שחוללה את אירועי האלימות בכך שהלה דחפה אותו, בעקבות הוויכוח שנתגלע בינם על רקע סכסוך קודם, הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלוננות וגרם לחלקן לחבלות ולפציעתה של אחת מהן. עוד יוער, כי לא מצאתי להידרש לטענתו של הנאשם לאכיפה בררנית משטענה זו נטענה בעלמא ללא כל ביסוס.

24. ברי כי מעבר לנזק הפיזי שהיה כרוך במעשיו של הנאשם, יש לייחס משקל אף לנזק הנפשי שנגרם למתלוננות, כשאף תקיפתו אותן הינו אקט שבו מעבר לממד הפיזי, יש גם ממד נוסף של ביזוי והשפלה. בהצטברם של המעשים שתוארו לעיל, בנקל ניתן לשער כי עצמת הנזק הנפשי, אינו נופל בהרבה, אם בכלל, מעצמת הנזק הפיזי אשר נגרם למתלוננות.

25. בסיכומה של נקודה זו, אציין כי מ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת בעיניי תמונה מטרידה המשקפת התנהגות עבריינית, המאפיינת את דרכם של ברוינים, בה הנאשם בוחר לעשות דין לעצמו ופוגע פיזית בקרובות משפחתו ובהן אחיותיו ואחייניותיו, תוך שהוא מפגין כלפיהן אלימות פיזית במקום ציבורי ולעיני כל. בעניין זה, בנקל מצטייר לנגד עינינו תסריט אימים שבו הנאשם פעם אחר פעם פוגע במתלוננות כאשר בולטת בחומרתה התנהגותו חסרת הרסן ו"דבקותו במטרה" העבריינית, הבאה לביטוי כמכלול, כאשר אל לנו לשכוח כי בענייננו הנאשם הורשע בצבר רב של עבירות כאשר לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו. וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

26. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין (לעיתים לצד עבירת תקיפה נוספת כגון תקיפה סתם או תקיפה הגורמת חבלה ממש), **בדרך כלל**, נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לאורכו, ניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין מאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת. כדוגמא למנעד ענישה זה, ר': רע"פ 8960/15 רם בולטנירוב נ' מדינת ישראל, (19.05.2016); רע"פ 8699/15 אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל, (17.12.2015); ע"פ (מחוזי נצרת) 66353-12-15 מחילה נ' מדינת ישראל, (19.07.2016); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 8283-05-14 רועי גטרור נ' מדינת ישראל, (10.09.2014); ת"פ (שלום באר שבע) 4467-07-13 מדינת ישראל נ' אלעד בוחבוס, (15.10.2017, טרם הפך לחלוט); ת"פ (שלום קריות) 27308-02-15 מדינת ישראל נ' יוסף דהן, (19.06.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 13247-11-15 מדינת ישראל נ' אושר אמזלג, (09.01.2017); ת"פ (שלום אילת) 44441-02-14 מדינת ישראל נ' גיל אברמוביץ, (24.09.2015); ות"פ (שלום ראשון לציון) 39537-03-10 מדינת ישראל נ' מיכאל כהן, (10.10.2012).

27. ודוק, בפסיקה שאוזכרה לעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. עוד יוער, כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אם כי, העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות הנדרשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם, והכוונה לסוג העבירות שבהן הורשע כל נאשם, כמותן, הנסיבות שנלוו אליהן, מאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, וכיוצא באלה. בכל מקרה, למותר לציין כי נהיר לבית המשפט שקיימים גם מקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של פציעה ונקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה (ר' למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 23582-10-16 סטרוב נ' מדינת ישראל, (07.05.2017); ת"פ (שלום קריות) 7134-12-15 מדינת ישראל נ' מתן דוד ברייטמן הכהן, (05.04.2017); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 41379-10-14 מדינת ישראל נ' אלכסנדר בורגר, (14.02.2017)).

28. אין להיפלא שמצינו מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה והושתו עונשים החורגים ממנעד הענישה שעליו עמדת לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"**אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). כך למשל, וכאמור זה מכבר, לא דומה מתחם עונש שייקבע במקרה בו דובר בתקיפה באמצעות פטיש שהוטח בראשו של הקורבן (והרי קיימים מקרים שחרף התחמשות הנאשם בנשק קר, יוחסה לו עבירת פציעה שלא בנסיבות מחמירות) ושגרמה לפציעה שהצריכה התערבות רפואית מורכבת, למתחם עונש שייקבע מקום בו דובר בתקיפה שעניינה בעיטה לכיוון אחת הגפיים שגרמה לחתך בעור. בדומה, אין דינו של נאשם צעיר בגילו, נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו והיכה על חטא, לדינו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מקבל אחריות על מעשיו ושנעדר כל אפיק טיפולי. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ר' בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

29. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שבה נקט הנאשם, ולנזקים שנגרמו כתוצאה הימנה למתלוננות, הריני קובעת כי **מתחם העונש**

ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע במקרה הנדון בין 10 חודשים מאסר לבין- 20 חודשים מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

30. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
31. בעניין זה, הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי של הנאשם. כעולה מרישומי הפלילי של הנאשם **(ת/2)** באמתחתו של הנאשם 34 רישומים קודמים בין השנים 1974-2018 (שחלקם התיישנו אך לא נמחקו) (כשהראשונים שבהם מבית המשפט לנוער) במגוון עבירות ובהן: רכוש; שוד; רכב; אלימות; סמים; והוא אף הספיק לרצות מספר מאסרים מאחורי סורג ובריח בעברו. דבר המעיד על כך שהנאשם אינו נעדר דפוסים עברייניים וכי האירוע שבמוקד כתב האישום איננו בבחינת חריג לאורחות חייו.
32. עוד, בית המשפט שת ליבו לפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק להגנה שלה חלק עיקרי אם לא לומר בלעדי בהתמשכות ההליכים. כך גם, לא נעלם מעיני כי הנאשם שב והסתבך בפלילים ועל כך יעיד גיליון הרישום הפלילי שלו ממנו עולה כי הלה הורשע בשנת 2018 (בעודו מנהל את התיק שבפניו) בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע בגינה נדון לעונשים של 7 חודשים מאסר בפועל; מאסר מותנה; וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.
33. כן שקלתי את פרק הזמן בו הלה שהה בגין תיק זה במעצר ובאזוק אלקטרוני וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.
34. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתן הסלחנית באופן יחסי של המתלוננות כפי שהובאה והובעה בתסקיר שירות המבחן מיום 12.02.2019, לפיה, אחת מהמתלוננות (אחותו של הנאשם) מסרה, כי הנאשם פעל במהלך ביצוע העבירות בצורה חסרת שליטה, כאשר שתי בנותיה נדרשו לקבלת טיפול רפואי כיוון שהנאשם פצע אותן; וכי הלה איננה חוששת מפני הנאשם. ואילו מתלוננת נוספת (אחותו הנוספת של הנאשם) עמה שוחח שירות המבחן מסרה, שאיננה זוכרת הרבה מהאירוע ולא זכור לה כי המדובר באירוע חמור; וכי כיום היא אינה מצויה בקשר עם הנאשם עקב הקונפליקט שהתגלע בין האחיות לאחים במשפחה. ברי כי עמדת המתלוננות והאינטרס שלהן, אינם חזות הכול ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטרס הציבורי. עם זאת, שומה עלינו לזכור כי המתלוננות הן- קורבנות העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתן. מה עוד, **"שהמחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל"** (ר' והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11).

פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011).

35. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה בסופו של דבר במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. אם כי בעניין זה יצוין, כי לא נעלם מעיני יחסו האמביוולנטי של הנאשם לביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן. וכך, מחד גיסא, הנאשם הודה בביצוע העבירות והביע צער על התנהגותו ומאידך גיסא, הלה התייחס למעורבותו בהן בטשטוש תוך צמצום חומרתן, התקשה ליטול אחריות מלאה על ביצוען ומסר לשירות המבחן כי פעל כפי שפעל כאקט של הגנה עצמית. וכך, בתסקירו המסכם, התרשם השירות כי לנאשם התייחסות מטשטשת באשר לחומרת העבירות (גם כיום בחלוף זמן ניכר מביצוען) וכי הוא נוטה לראות את התנהגותו כתוצר של התנהגות אחיותיו כלפיו כאשר התנהגותו נבעה מתוך רצון להגן על עצמו.
36. בהמשך לכך, מהאמור בתסקירי שירות המבחן (מיום 12.02.2019 ומיום 08.04.2019) עולה כי אכן הנאשם עשה מאמץ להשתלב בטיפול ושיתף פעולה עם השירות תוך שהגיע למפגשים שנקבעו עמו. אולם, חרף הערכתם של גורמי הטיפול לפיה הלה נזקק לטיפול באלימות במסגרת אינטנסיבית הרי שבראיון שנערך לו ב"בית נועם", הוא לא נמצא מתאים להשתלב במסגרת זו עקב התרשמות גורמי הטיפול לפיה הלה אינו מבטא לקיחת אחריות בנוגע לאלימות שהופעלה מצדו בעבר כלפי אשתו.
37. משכך, התרשם שירות המבחן כי בשלב זה נראה כי הנאשם מכחיש בעיתיות באשר לדפוסי התנהגות כלשהם, מבטא אמביוולנטיות באשר לצורך בשינוי, דבר אשר בא לידי ביטוי בדבריו לפיהם הוא מבין שעליו לערוך שינוי, אך מתקשה בהגדרת בעיותיו, מתקשה לתת אמון בגורמי הטיפול ולשתף אודות דפוסי התנהגותו המכשילים. עוד התרשם השירות, כי הנאשם מונע ממוטיבציה חיצונית ולא מתוך הבנה כי הוא זקוק לשינוי בדפוסי התנהגותו האלימים, וכי עודנה צפויה לו דרך טיפולית ארוכה וכי עד להשלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יתנהג בצורה אלימה ועבריינית.
38. אכן לא נעלם מעיני, כי בתסקירו המסכם של שירות המבחן מיום 24.06.2019, מציין השירות, כי במהלך הדחייה, הנאשם שולב (החל מיום 15.05.2019), בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן שמטרתה הבנת התנהגות עוברת חוק, זיהוי הגורמים המהווים סיכון להתנהגות עבריינית ורכישת כלים ומיומנויות להתנהגות נורמטיבית. כמצוין בתסקיר, הנאשם השתתף בארבעה מתוך חמשה מפגשים (תוך שהודיע על היעדרותו מאחד המפגשים בשל אילוצים שונים); הלה משתתף פעיל בקבוצה המבטא עמדותיו ודעותיו (אך לא באופן ישיר); וכי התרשמות הגורמים הטיפולים הינה, כי הלה מתקשה לדבר על עצמו ועל התכנים אשר מעסיקים אותו ונוטה לדבר עליהם באופן חיצוני. עוד להתרשמות השירות, התנהלותו של הנאשם במהלך המפגשים מקורה בין היתר בהיותו מצוי **בשלב הראשוני** בקבוצה ובשל קשייו בשלב זה לערוך תהליך של התבוננות פנימית ורפלקטיבית.
39. עם זאת, ומנגד, לא התעלמתי מכך ששירות המבחן העריך כי המשך הטיפול עשוי להביא לשינוי במצבו ותפקודו של הנאשם שכן לשיטתם, לאחר שהלה יחוש שייכות וייתן אמון בגורמי הטיפול ובמשתתפי הקבוצה קיים סיכוי כי יצליח לשתף בפתיחות באשר לדפוסי התנהגותו האלימים.
40. ושוב, לא התעלמתי מהעובדה שהנאשם נכון להתגייס להליך הטיפול, דבר אשר בא לידי ביטוי ברצונו להיעזר בגורמי הטיפול, השתתפותו במפגש הקבוצתי, עמידתו בקשר עם מרכז התעסוקה, והשתלבותו מזה כארבעה חודשים בשוק העבודה (הלה משולב במשרה חלקית בחנות לאביזרי רכב). דא עקא, בשים לב לאמור זה עתה, לנוכח העובדה שמאז ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום, הנאשם לא נמנע מביצוע עבירות נוספות;

לאור יחסו המצמצם והמטשטש את חומרת התנהגותו האלימה; ולאור הערכת שירות המבחן לפיה קיימת **רמת סיכון גבוהה** להישנות התנהגות אלימה ועבריינית מצדו - לא מצאתי כי ניתן לומר כבר עתה, וללא כל עוררין, שקיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם באופן מלא בעתיד.

41. בהקשר זה אעיר, כי אכן צודקת המאשימה בטענתה לפיה חוות דעת המוגשות על-ידי ההגנה אינן שוות מעמד לאלו המוגשות לבית-המשפט על ידי שירות המבחן, וכי בית-המשפט רשאי להעדיף את עמדתו המקצועית של שירות המבחן (ר' והשוו רע"ב 1318/98 לביא נ' שירות בתי הסוהר (טרם פורסם, 16.04.1998)). שכן, בניגוד לנותן חוות הדעת הפרטית הרי שקצין המבחן אינו מייצג את אחד הצדדים להליך הפלילי, אלא הוא נחשב ל-"ידו הארוכה" של בית-המשפט, ותפקידו הוא, בין השאר, לבחון ולבדוק נושאים שבית-המשפט עצמו מתקשה לבדקם, תוך שהמלצותיו של שירות המבחן מגובשות על-ידי אנשי מקצוע ומומחים והן מבוססות על היכרות ישירה עם הנאשם וסביבתו וכן על ניסיון עשיר בהערכת מסוכנותם של נאשמים וסיכויי השיקום שלהם (ר' והשוו: בש"פ 267/11 מדינת ישראל נ' ברמוחה (13.01.2011)).

וכן, בין היתר שירות המבחן סוקר עבור בית-המשפט את עברו של הנאשם, את מצבו המשפחתי והכלכלי, את מצב בריאותו ואת קיומן של נסיבות מיוחדות שיכול והובילו לביצועה של העבירה (ר' והשוו: בש"פ 5859/04 מדינת ישראל נ' אבו סביח (22.06.2004)).

42. עם זאת יצוין, כי לא מצאתי להתעלם מהאמור במסמך שנרשם על-ידי הקרימינולוגית מטעם הסנגוריה הציבורית, הגב' אתי רחמים (נ/2) וברי כי לבית-המשפט, סמכות לעיין במסמך זה כפי שמותר לבית המשפט לעיין בכל עניין הרלוונטי לגיבוש החלטתו לעניין העונש. מה עוד, שהדברים שנמסרו במסמך זה אינם עומדים בסתירה חזיתית לאמור בתסקירי שירות המבחן. בנסיבות אלו, מצאתי להתחשב באמור בו ובעיקר בהמלצתה הסופית של הגב' רחמים לפיה, ישנה חשיבות בהמשך הרצף השיקומי, התעסוקתי והטיפולי בנאשם בהיותו בעל תועלת וערך ארוך טווח עבורו בפן האישי, המשפחתי והחברתי.

43. הנה כי כן, ובסופו של יום, לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה משמעותית לקולא ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על-ידי שכן נדמה כי הנאשם מגלה "ניצני שיקום" בלבד וכי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה וכי עד להשלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית-המשפט בהכרח יסטה לקולא, ובוודאי שלא בצורה ניכרת ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

44. כידוע, יש לנקוט בזירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטות ממתחם העונש ההולם (ר' והשוו ע"פ 1229/19 יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל, (01.07.2019)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה

נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ר' והשוו: ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)).

45. ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו. לשון אחר, אילולא שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר ממושך מאחורי סורג ובריח.

46. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין עוצמתו של השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, ובמצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב ל"ניצני השיקום" ולהליך הטיפול שאותו החל הנאשם; ליציבותו התעסוקתית; לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה לגילו המבוגר באפן יחסי ולמצבו הבריאותי; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - ניתן בזו הפעם להשית עליו ענישה הסוטה באופן מתון לקולא מהמתחם אשר נקבע על-ידי.

47. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **9 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, לריצוי בעבודות שירות.**

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19.08.2019, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 27.10.2019, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה ב"המשקם", בכתובת: רח' האופר 14, אזור התעשייה הדרומי באשקלון, במשך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין.

על הנאשם להתייב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.**

ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.**

ד. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות אי עמידתו בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ה. **פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת (ע"ת/6).**

ו. פיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחת מהמתלוננות (ע"ת/ו- ע"ת 7).

ז. פיצוי בסך 750 ₪ למתלוננת (ע"ת/2).

הפיצויים ישולמו ב- 12 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם ביום 4.11.2019.

מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

כל סכום שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

שב"ס יודיעו לסניגור מניין ימי מעצרו של הנאשם בגין תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ט, 08 ספטמבר 2019, בהעדר

הצדדים.